

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Rebecca Page

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN REBECCA PAGE, TE WOODLANDS BIJ
BECKNAM, KENT.

LIEVE BECK!

Dat is om je te zeggen dat we allemaal wel benne, maar het is een wonder; want kijk, het rijden buitenslands is net as een ontrouwe vrijer, die niet wil weten dat i ons kent. Wat heb ik niet sedert mijn laatste brief uitgestaan! Eerst ben ik ziek geworden op het erge Hollandsche water, en toe doodelijk bang te *Nimwegen* voor een falsch alarm van de Franssen, toe ik een kouf gevat heb door uit me warme bed te springen en geen tijd had om iets om te slaan behalve me beste muts. Ik heb Mistriss al driemaal gewaarschuid, en de laatste keer zal et, zoo as Menheer zeit, voor goed wesen; want al moet ik ook iets in de krant laten zetten, buitenslands wil ik nooit weer. Mistriss het haar eigen zwarigheid ook ondervonden, maar dat blijft tusschen ons, want ze zou het om de dood niet graag hebben dat het uitkwam, dat ze om een glas jannever met een' dwerg gevochten had. Daarbij komt het deuken van die kopere emmer en het beslaan van dat mooije Hollandsche linnen deur de keizers van het tolhuis. Het

werd op de Duitsche grensen beslagen voor de regten. Maar zoo als ik aan de klerreken zei, de Koning van Duitsland most niet alleen an zijn eige regten, maar ook an de regten van zijn bureu denken. De Pruisische regten zijn regt leelijke regten, dat is maar vast en zeker. Alles wat in erlui land komt, mot bij het gewigt betaald worden, wat natuurlijk meest het arreme volk drukt. Daar is de kleeding. Rijke lui kennen in spinrag en dun goed gekleed gaan, maar arreme mensen motten grof goed en allerlei soort van durabele dingen dragen, en zoo komt het dat de arremen veul harder belast bennen, dan de groote lui met er dunne plunje. Met andere noodige dingen is het net hetzelfde. Wat weegt een zulleverde tandestoker in vergelijking van een keukepook, of een spinsbek arlosie tegen een klok, die acht dagen lang loopt? Nou, het linnen wierd tegen mijn wil aan gestolen, want Menheer vond goed om het op te geven, en daarom verdient hij dan ook voor zen straf zonder hemd te loopen.

Onder andere dingen bennen er geen bedden op de boten van de *Rijn*. Zoo benne we dan twee dagen lang, zoo as ze dat noemen, voortgestoomd zonder onze kleeren uit te trekken, en zoo as je wel kent denken, ik ben moegestoomd. Nou benne we te *Keule*. Ze zegen dat et een oude stad is van de Roomschen gebouwd, en het is zeker dat die Roomschen regt sterreke neuzen hebben gehad. Want zoo'n stank as het hier is, Becky! kan je niet begripen. Van den ogtend regende het pieken met punten, maar de straten konnen er niet schoon van worden. De pest kon er wel van kommen. Het ergste is, dat die stank de vreemdelingen noodzaakt

om O de Kolonje te kopen, en misschien dat ze daarom de stank wel houwen: en as je nou een fleschje van het regte soort nodig het, dan benne der zoo veel valsche Jan en Maria Farinas, dat je niet regt weet wie de regte hij of zij is.

Keule is vol van gezigten. Het voornaamste is de Domme Kerk, waar ze zeggen dat een kraanvogel op de top staat, net as de ojevaars in *Holland*: maar ik was ongelukkig, of hij was uit eten, want hij stond er niet. Toe gingen we na binnen, waar ze de mis vierden, dat is te zeggen ik met een van de knechts uit het logement, die me zoo wat wijs maakt; maar ik kan niet anders zeggen of het staat me wel an, en me hoofd raakt er wel een beetje van op hol. Deur al de hooge pilaren en schilderijen, en beelden en al het vergulsel werd ik wel wat duizelig, maar toe de zonnestralen deur de geschilderde ruiten heen kwamen, net as de regenboog, en het orregel begon te speulen, en het koor van de zangers met erlui hemelsche stemmen begonnen, en de priester beroekt wierd met het wierook, viel ik, of ik wou of niet, op me knieën, en ik was bijna tot een kallick bekeerd, voordat ik wist waar ik was. Bij geluk begon ik an de Transmigratie te denken, die ik dan toch maar niet geloven kan, en toe sprong ik weer overend op me beenen. Toe zagen we ook een grote kist heelemaal van goud, en as je deur een roostertje heen kijkt, dan zie je de lege harsenpannen van de Wijzen uit het Oosten. Ze bennen zoo bruin as mahonyhout met kronen op, en heur namen geschreven met robijnen, as het waar is, en met rood glas. Want ze zeggen dat de monnikken, toe zij voor

de Franschen mósten vlugten, die kist hebben meege-
nomen en de drie harsenpannen ook, en dat ze toe-
schandelijk het grooste gedeelte van die juwelen er uit
hebben gehaald. As een ander stukkie van heilg-
schennis leit het hart van MARIA van de Medicijnen on-
der een lijksteen in de grond — maar waar de andere
portie van er lijf gebleven is, weet geen sterveling.

Het tweede gezigt dat wij zaggen was heel fraai —
een kerk prop vol met dooje geraamtes. Ik hoorde Men-
heer FRANK zeggen dat et misschien het fraaiste gebouw
van de wereld was. Nou dan, et is vol van de geraam-
tes van SINT URSEL en elff duizend Ouwe Juffrouwen.
Haarlui beenderen zitten tegen den zolder en an de
muren en onder de grond en in glaze kastjes — je ziet
er nies as beentjes — en nogge reis beentjes. Het is
geen wonder, dat er in die tijd zoo veel ongetrouwde
Juffrouwen geweest benne, daar zij op den dag van he-
den zelfs maar één kans hebben, namelijk een vrijer
die Rooms is. Wat zeg je wel, BECKY! van driehonderd
jonge meisjes, die zich nog niet lang geleden verbonden
hebben met een plegtigen eed, zwart op wit, om nooit
een man te nemen die gereformeerd is? Dat vind ik
een mooie manier om een eeuwigdurende scheiding tus-
schen de mannelijke en vrouwelijke sekte in plaats van
een huwelijk te maken. En wat diegene aangaat, die al
getrouwd benne, die motten beloven dat ieder kindje
dat zij krijgen, voor de Paus zel opgebracht worden.
Wat ken daar anders van kommen as onwettige verbín-
tenissen en huiskrakeel? As er iets is, dat rusie tussen
man en vrouw kan verwekken, dan is dat zulk een gods-
dienstig bijgeloof. Wat mij aangaat, in plaats van iets

teugen een' Rooms man te hebben, zou ik voor me Christelijke plicht houwen, hem te omhelzen, as het gelukzalige middel onder Gods genade, van hem tot mijn geloof over te halen. Maar dat is nou al genoeg van Sint-Ursel en heur ellef duizend Oude Juffrouwen. Alleen dat nog. Onder andere fraaijgheden was er ook dezelfde stene kom, daar het water in was, dat in wijn veranderd wierd op de bruiloft in *Galilea*. — Me dunkt het is een komiek ding, een gedachtenis van een bruiloft te gelijk te laten kijken met zoo veel martelaresen van den Jonkvrouwenstaat. Maar het wonderlekste van alles dunkt me is zoo veel ongetrouwden onder den grooten hoop te zien.

Behalve sukke mooie gezigten vindt men in *Keule* ook veel ellendige voorwerpen, maar ik kan mij niet ophouwen met u die te beschrijven, want ik moet ons boeltje inpakken. Morgen zal je ons in den omtrek van *Coblentz* vinden. Ik hoopte dat wij zouwen uitscheiën met stomen, en over land in een dilijance gaan, maar toen Menheer de postwage zag aankomen, wou hij dat niet doen. Dat rijtuig is in drie koetsen verdeeld en ze zouwen denken, zeid hij, dat ik met een beestenspul reisde. Behalve dat, zeide hij, »as het voorspan ons eens verkoos te bedotten, zouwen we zekerlijk in een' afgrond tuimelen, want het is voor de paarden vrij wat makkelijker ons omver te gooijen, as voor de postiljon ons weer op te helpen. Maar dat het men van het reizen buitenslands — wat de booijen aangaat — verdrink je niet, dan breek je je nek, zonder er zelfs iets van te hebben. Maar dat is mijn vast besluit: het eerste ongeluk zel een totale breuk tussen mij en mijne Mees-

teresse veroorzaken. De Heere weet dat ik graag voor haar leven en sterven wil, maar niet me nek of ook maar me been breken.

Groet COOK en PEGGY en JOHN PUTMAN van me, Master BUTLER buiten niet te vergeten, en zeg hem dat me hart nog op zijn ouwe plaats zit, in weerwil van de verandering van mijn toestand. Ik blijf met dezelfde vriendschap voor je as altijd

Lieve BECK

Je lieve Vriendin,

MARTHA PENNY.

P. S. Je hoeft geen erg te denken over mij en de knecht uit het logement. Het is wel waar dat i zen best het gedaan om in gebroken Engelsch zoo wat van liefde te praten, en dat hij mij gevraagd het, hoe mij een Duits man zou aanstaan. Een man beteckend in heurlui taal een getrouwd man. Maar zoo as ik hem heb te kenne gegeven, er waren twee groote zwarigheden teugen. »Misschien ben jij Luthersch,» zei hij. — »Neen,» zei ik toe, »ik ben kristelijk; maar dat is het niet, mijn zwarigheid is niet over de godsdienst.» »Wat is het dan?» vroeg hij me toe. »Wel» zei ik, »is het niet plezierig een' vrijer te hebben die je niet naderen kan of je stinkt naar den tabaksrook.» — Toe heeft me vrijer me adi gezeit, — maar waar is de ware liefde, als een vrijer zulk een stinkerige gewoonte niet voor je wil opgeven?